

Ihor Huruha - Pět set

PŘELOŽILA VĚRA NEČASOVÁ

Tento překlad vznikl v rámci překladatelského semináře na ukrajinské filologii, který probíhal v uplynulém zimním semestru pod vedením Mgr. Rity Kindlerové. Povídka pochází z povídkové sbírky Ihora Huruhy *Krilb* vydané ve Lvově roku 1997.

Střední postavy, plavovlasý, se sotva patrnými šedinami, oblečen do džínoviny, přistoupil k pultu a s upřeným pohledem se zeptal:

"Kolik?"

"Co, kolik?" nepochopila.

Ach tak. Okamžité ztuhnutí, pak nelíčený vztek:

"Co si to dovoluujete?"

"Nerozčiluj se, holčičko," s milým úsměvem vedl muž svou. "Nejsem zdejší. Umřela mi matka. Zítra se vracím do tajgy. Už mě pak nikdy neuvidíš. Zaručeně. Tak se neukvapuj a pořádně si to rozmysli. Já se tu zatím trochu projdu. A ty si to rozmysli a napiš na papírek. O. K.?"

Džínový typ pokračoval dál mezi pulty, s předstíraným zájmem o zboží, a ona se přece jen zamyslela. No co, peníze se hodí. Ne. On provokuje, vysmívá se... Možná to myslí vážně... A co když je to maniak? Čert ví... To je situace...

"Tak copak jsi vymyslela, kočička?"

Zachvěla se a pokusila o úsměv.

"Tak cos vymyslela?"

"Čert to vem. Tumaš." A načmárala na kus papíru číslici 500. Bylo to první, co ji napadlo.

Dvěma prsty vzal opovržlivě ten útržek, mrknul na něj, pak pozorně na ni.

"Dobrá. Kdy končíš?"

Džínový sexuální maniak (tak už ho stihla nazvat) se objevil s kyticí nádherných rudých růží. Zatímco jeli taxíkem, usilovně přemýšlela jak se zbavit těch květin. Sousedí všechno vidí. Bude jí pak trapně před Antonem. I beztak jim to neklape.

"Zapomnělas květiny," připomněl džínový, když opouštěli auto.

"Aha, ano, květiny," předstírala úsměv.

Přece jen se našlo řešení. Zakryla kyticí rozepnutým kabátem...Džínový dostal všechno, čeho se mu zachtělo. Ukojila všechny jeho rozmary. Tolik jich zase nebylo. Nicméně se nade vším jaksí vznášelo: "Zaplatil jsem - tak dělej." Opravdoví milenci jsou nějak měkčí a něžnější. Prosí. Ale tihle si bezohledně berou, co chtějí. Mrštíla penězi pod stolek, na kterém doutnaly vajgly mezi jídlem a pitím. Dlouho se myla. Nořila se do vody, stála pod sprchou, znovu vana... Zdálo se, že je to pořád málo, že to nestačí. Tolik šampónu a mýdla na sebe nikdy nevyplývala...

Zachumlala se do županu, s chutí potáhla z cigarety a hodila do sebe sklenku dobrého koňaku. Pod stolem se nohou dotkla čehosi hladkého. Aha, peníze. Pět zelenavých papírků. Vzala je do ruky, ohmatala, prohlédla na světle. A rozesmála se. Bleskla jí myšlenka:

"Ty huso. Vzalas málo."

Anton ten večer nevolal. Byla ráda. Ale telefon mlčel i v následujících dnech. Zneklidněla.